

KÖSZÖNÖM

Ebben az esztendőben dúsak a fák lombjai, gyönyörűek az őszi hegyek.

A félsziget déli partján kikötő van. A kikötői váróterem emeletéről, ahol olcsó édességek sorakoznak egymás mellett, lila galléros sárga ruhában egy gépkocsivezető jön le. Az út elején a menetrendszerű, szép nagy piros autóbusz áll lila zászlóval.

Az anya egy cukorkás papírzacskó száját fogja, és aki ott álldogál szépen kötött füzű cipőben, a gépkocsivezető előtt azt mondja:

— Látod, nem terád került a sor. Így van. Milyen nagy a szerencséd, hogy a „Köszönöm” úrral jöhetsz. Ez is annak a jele, hogy szerencséd lesz.

A gépkocsivezető a mellette levő leányt nezi és halgat.

— Milyen szépen fejlődik még minden. Pedig lassan már téli lesz. Nagyon sajnálom ezt a gyereket ebben a hideg időben. Azt gondolom, jó lenne, ha a most kezdődő télben odahaza lenne. De mégis elhoztam.

A gépkocsivezető helyeslően bólint, katonásan a kocsihoz lép, gondosan megigazítja a vezetőfülke vánkösát.

— Nénikém, szálljon csak fel elsőnek. Elöl nem ráz a kocsi. Az út meg hosszú lesz.

Az anya a hatvan kilométerre északra fekvő városba viszi eladni a kislányt.

Mikor a hegyi út elkezdett rázni, a lánynak a gépkocsivezető vállán nyugvó tekintete hirtelen elhomályosodott. A sárga ruha, akárcsak a körülötte levő világ is, egyre elmosódottabb lett. Egymás után bukkantak fel a hegyvonulatok, de a vidéket a gépkocsivezető háta ketté osztotta. Az autónak két hegyszorosot kell maga mögött hagynia. Közben máris utolérték a postakocsit. A kocsi az út szélére hajtott.

— Köszönöm — mondta a gépkocsivezető tisztán, érthetően, miközben tekintetét a hegycsúcsra emelte, és elegáns fejhajtással üdvözölte a másikat.

Változatosság kedvéért most egy erdei fás kocsi következik. A kocsi az út szélére húzódik.

— Köszönöm.

Egy fával megrakott óriási kocsi.

— Köszönöm.

Egy riksa.

— Köszönöm.

Egy ló.

— Köszönöm.

A gépkocsivezető közben harminc kocsiállomely kocsját is megelőzte, de az udvariasság szabályait nem sértette meg. Ha akár négyszáz kilométert is rohanna, az udvariassági előírásokat mégsem szegné meg.

A gépkocsivezető olyan, mint a nyíl-egyenes cédrusfa: egyszerű és természetes.

A kikötőből való elindulás óta már három óra múlt el; útközben a reflektorokat is felgyújtotta. A vezető a lovakkal való találkozásokor a lámpákat egyenként eloltja. Azután:

— Köszönöm.

— Köszönöm.

— Köszönöm.

A hatvan kilométeres országút kocsijai, szekerei és lovasai őt tartják a leghíresebb gépkocsivezetőnek.

Végre felérték a vasúti pályaudvar terének felhomályába: a lány egész testében szédült, mert úgy érezte, mintha felemelkedne a talajtól, támolygott és édesanyjába kapaszkodott.

— Várjon csak — mondta az asszony, és követte a vezetőt.

— Hallott már ilyet, ez a lány azt mondja, hogy valósággal szerelmes magába. Nagyon kerem, egy kéréssem volna. Ő holnaptól kezdve látásból sem ismert idegen emberek szórakozásának lesz tárgya. Igaz is! Minden lány, akár honnan való, akár városi legyen is, szerelmes lesz magába, ha a kocsián hatvan kilométert utazik.

Másnap még alig pitymallott, mikor a gépkocsivezető kilépett az olcsó kis szállodából és katonás léptekkel átment a téren. Ettől kezdve az anya és lánya körül járkatól fontoskodva. A garázsból már kijött a lila zászlós, nagy, piros, menetrendszerű autóbusz, és várta a legközelebbi vonatot.

A lány elöl felszállt, ajkát dörzsölte, és a vezetőfülke bőrülését simogatta. Az anya reggeli hűvösben a ruhája ujját igazgatta.

— Jaj nekem, jaj nekem, ezt a gyereket is haza kellene vinnünk. Alighogy hajnalodott keservesen elkezdett sírni. És még hozzá magától meg szidást kaptam. Na de mindegy, most mégis hazaviszem. De már most megmondom, csak tavaszig lesz így. Nemsokára beköszöntenek a hidegek, ezért embertelenné tartom, hogy most zavarjam el hazulról. Addig már türelemmel kell lennem iránta. De ne feledje el, ha

megint meleg lesz az idő, nem bírjuk a gyereket otthon tartani.

A legközelebbi vonatról három utas ment az autóbushoz.

A gépkocsivezető gondosan megigazítja a vezetőfülke vánkosát. A leány tekintete hirtelen elhomályosul az előtte levő meleg vállon. Az őszi reggeli szelőlő ennek a két vállnak az irányából áramlik feléje.

Az autóbusz utoléri az előtte hajtó járműveket. Egy kocsit az út szélére húzódik.

— Köszönöm.

Egy szekér.

— Köszönöm.

Egy ló.

— Köszönöm.

— Köszönöm.

— Köszönöm.

Hegyen-völgyön át hatvan kilométer távolságon mondja a köszönetet a gépkocsivezető, és visszaérnek a félsziget déli partján levő kikötőbe.

Ebben az esztendőben dúsak a fák lombjai, gyönyörűek az őszi hegyek.

Japánból fordította

BENKÓ ISTVÁN

JÚDÁS

Színjáték öt felvonásban

Írta RÓNAY GYÖRGY

ÖTÖDIK FELVONÁS

Éjszaka; lassan hajnalodik. Fönt a templom előtt csatlósok a Hadnaggyal. Lent a téren polgárok. Veronika a kereszt alatt; fejét a könyöklőre hajtva talán alszik.

Első jelenet.

ÖREGAPÓ, TIMÁR, KÁDÁR, CSIZMADIA, KÉKFESTŐ, POLGÁRLEGÉNY, VERONIKA; HADNAGY, CSATLÓSOK.

ÖREGAPÓ.

Emitt a nap — emitt a hold — lementek — egymáshoz kötve — csakhogy a kötél nem látható...

POLGÁRLEGÉNY.

Ej, hagyja már, apó: nem volt se nap, se hold.

KÁDÁR.

Holdtalan volt az éj.

KÉKFESTŐ.

Holdtalan volt. Úzött vadnak való, agár elől inalni.

CSIZMADIA.

Egész éjjel keresték.

ÖREGAPÓ.

Emitt a nap — emitt a hold — közös fonálra fűzve...

HADNAGY fönt.

Hé, mi lesz! Alusztok?

5. CSATLÓS.

A csatlósok földhöz dobbantják fegyverüket, helyet váltanak. Bizisten, inkább alunnám, mint hogy itt vizsgáljak, mint a róka ürgelyük előtt.

6. CSATLÓS.

Kivált ha nincs is ürge benne.

3. CSATLÓS.

Ha van, ha nincs: a díja úgyis füstbe ment.

4. CSATLÓS.

De ha elkapjuk itt?

3. CSATLÓS.

Ennyit se tudsz, füles?

Templomban, oltárnál: ezért előbb ütnek fején, mint hogy a markod üsse valami jó.